24/12/2020

Μητρ. Κορίνθου: Εγκαταλείψαμε πρώτοι εμείς τον «πλούτο» μας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κορίνθου, Σικυώνος, Ζεμενού, Ταρσού και Πολυφέγγους

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΟΥ ΣΙΚΥΩΝΟΣ, ΖΕΜΕΝΟΥ, ΤΑΡΣΟΥ & ΠΟΛΥΦΕΓΓΟΥΣ κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2020.

Παιδιά μου ευλογημένα, Χριστούγεννα κι εφέτος...!
Πόσο διαφορετικά όμως από τα προηγούμενα, που γνώρισαν οι γενιές μας...!
Όταν είμαστε παιδιά, εμείς οι μεγαλύτεροι στην ηλικία, προσπαθούσαν γονείς, δάσκαλοι, Κατηχητές αλλά και τα τότε Μέσα Μαζικής Ενημερώσεως, κυρίως το ραδιόφωνο με την παρουσίαση θεατρικών έργων, να μας εμφυσήσουν το «πνεύμα των Χριστουγέννων», όπως έλεγαν, το οποίο δεν ήταν άλλο από το πνεύμα της αγάπης, της φιλανθρωπίας, της αλληλεγγύης, της ελεημοσύνης, ως απόρροια της του Υιού του Θεού συγκαταβάσεως, ο Οποίος, Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, «έκλινεν ουρανούς και κατέβη» (Ψαλμ. ιζ' 9), «εαυτόν εκένωσεμορφήν δούλου λαβών» (Φιλιπ. β', 6), κατά δε τον θεολόγονΓρηγόριον: «Ο πλήρης κενούται της εαυτού δόξης επί μικρόν ιν᾽εγὼ της εκείνου μεταλάβω πληρώσεως» (λόγος εις τα Γενέθλια).
Και πράγματι! Εκείνος που διαμοιράζει τα πλούτη και τους θησαυρούς της παρούσης ζωής και της μελλούσης, αφού κατά τον ΠροφήτηνΑγγαίον: «εμόν γαρ φησι, το αργύριον και εμόν το χρυσίον, λέγει Κύριος παντοκράτωρ» (β', 9),

εγεννήθη σε πτωχότατο σπήλαιο και σε ευτελέστατη φάτνη χωρίς τα χρειώδη, τα συνηθισμένα και σ᾽ αυτές ακόμη τις γεννήσεις των πιο φτωχών παιδιών, χωρίς καν τις μικρές «αναπαύσεις» του φτωχικού σπιτιού Του, που είχε στην Ναζαρέτ! Και το παράδοξο! Σε ᾽κείνη την «άκρα πτωχεία» ο Παντουργός καλεί από τους ουρανούς τους Αγγέλους, από τους αγρούς τους Ποιμένες, από τα πέρατα της γης τους Μάγους για να Τον προσκυνήσουν, σε ᾽κείνον τον «θρόνο», μιας ευτελέστατης φάτνης και σ᾽ εκείνη την «αυλή» ενός πενιχρώτατου σπηλαίου. «Ω πτωχείαυπέρπλουτος! Ω συγκατάβασιςυπερύψιστος», θα γράψει έκθαμβος ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης.

Και εν πολλοίς εκείνο το «πνεύμα των Χριστουγέννων» άγγιζε τις καρδιές μας και έστω τις ημέρες εκείνες τις άγιες ο καθένας μας, στο μέτρο του δυνατού, έκανε την υπέρβασή του, ξεπερνούσε την φιλαυτία του, έβγαινε έξω από τα στενά όρια του εαυτού του και αγαθοεργούσε σε συνδυασμό πάντα με τον Εκκλησιασμό και την κατάλληλη προετοιμασία, μέσω της μετανοίας και της εξαγορεύσεως στο Ι. Μυστήριο της Εξομολογήσεως, για την συμμετοχή του στο Ι. Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, ώστε η Γέννηση του Χριστού, εκείνες τις ημέρες των Χριστουγέννων, ν᾽ αποτελούσε ξεχωριστό σταθμό στην ζωή του, υποδεχόμενος τον Χριστό στην καρδία του!

Τα χρόνια όμως πέρασαν. Οι εποχές άλλαξαν – κατά το δη λεγόμενον -, αν και «Ιησούς Χριστός χθες και σήμερον ο αυτός και εις τους αιώνας» (Εβρ. ιγ', 8), και αυτό που νοηματοδοτεί την ζωή μας τα τελευταία χρόνια δεν είναι οι αξίες της Βασιλείας του Θεού αλλά οι επίγειες πραγματικότητες και πολλές φορές οι εικονικές, το επάγγελμά μας η μία καλή σύνταξη, η άνεσή μας, η υγεία μας, ο αλόγιστος υπερκαταναλωτισμός, όχι πια η οικογενειακή μας ζωή αλλά ο εαυτούλης μας!!! Επιθυμούμε, βέβαια, να μετέχουμε σε κάποιες τελετές, να εκπληρώνουμε ορισμένες θρησκευτικές υποχρεώσεις, αλλά κι αυτό να γίνεται για να κινείται και το εμπόριο χωρίς κόστος στις προτιμήσεις μας. Για το «καλό» η για την «παράδοση». Έτσι και εκείνο που μάθαμε από μικρά παιδιά με λαχτάρα να τραγουδάμε: «...κι όλοι παν στην Εκκλησιά που Χριστούγεννα σημαίνει...» το χάσαμε, αφού αντί για τον «βαθύ Όρθρο» των Χριστουγέννων πάμε πια στην Εκκλησία – αν πάμε – ενώ έχει φωτίσει η ημέρα, γιατί προτιμούμε την ολονύκτιο διασκέδαση, την παννυχίδα, της παραμονής των Χριστουγέννων, το «ρεβεγιόν», όπως μας το έμαθαν!

Πού πια η ευχάριστη διάθεση των παιδιών, που τραγούδησαν τα κάλαντα: «Για την αγάπη του Χριστού για ᾽κείνους που πεινάνε στ᾽ αρχοντικό σας ήρθαμε με πίστη τραγουδάμε...» και μοίρασαν τα χρήματα, που μάζεψαν, με τους φτωχούς της Ενορίας τους η της γειτονιάς τους; Που η συγχώρηση που πήραν από γονείς, προπάτορες, δασκάλους... για τα σφάλματά τους και η σπουδή να κοιμηθούν νωρίς ώστε να ξυπνήσουν άφωτα, πριν την πρώτη καμπάνα, να φορέσουν τα γιορτινά τους και με γιορτινή ψυχή να πάνε στην Εκκλησία ν᾽ ακούσουν: «Δεύτε ίδωμεν πιστοί που εγεννήθη ο Χριστός...», ν᾽ απολαύσουν τον Ναό να λαμποκοπά μέσα

στον πλούσιο φωτισμό, ν᾽ ακούσουν τους ιεροψάλτες να ψάλλουν καλλικέλαδα το: «Η Παρθένος σήμερον...», να ιδούν τον Δεσπότη τους με τους Ιερείς και τους Διακόνους του φορεμένους στα λαμπρά τους λειτουργικά άμφια να τελούν με όλη τους την «δόξα» την Χριστουγεννιάτικη Θ. Λειτουργία, να λειτουργηθούν με χαρούμενη διάθεση, με ευλάβεια και ταπείνωση να υποκλιθούν στον «κλίναντα ουρανούς και καταβάντα» και στο τέλος «μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης» να μεταλάβουν, και πέρνοντας μέσα τους την Αγία Κοινωνία να κάνουν σωστά, άγια και ευφρόσυνα Χριστούγεννα!!!

Τα ξεχάσαμε, τα αγνοούμε ή τα παραθεωρούμε, αγαπητοί μου Χριστιανοί, αυτά; Και τώρα, που μετά την δεκαετή οικονομική κρίση, το γενικό ξελασκάρισμα των σχέσεών μας με τους Ευρωπαίους «εταίρους» μας και τις εσχάτως επαναλαμβανόμενες απειλές για πόλεμο από την γείτονά μας Τουρκία, ήλθε και ο Κορωνοϊός και ανέτρεψε όλα αυτά τα πνευματικά που γνωρίζαμε και που τα αφήσαμε, γιατί θελήσαμε το δήθεν «νέο», αν και το «πάντων καινών καινότατον, το μόνον καινόν υπό τον ήλιον, δι᾽ ου η άπειρος του Θεού εμφανίζεται δύναμις» (Ιω. Δαμασκηνού, Έκδοσις ακριβής της Ορθοδόξου πίστεως, ΕΠΕ 1,282), είναι η σάρκωση του Λόγου. Ο φόβος για την επιβίωση μας άφησε αδιάφορους γι᾽ αυτό «το μόνον καινόν». Η μεταμοντέρνα εποχή, η παγκοσμιοποίηση, η ψευδαίσθηση της τεχνιτής νοημοσύνης φαντάζουν ασφαλέστερα. Κατευθυνόμαστε να ευχόμαστε αντί για «Καλά Χριστούγεννα» «Καλές Γιορτές», μήπως και θιγούν κάποιοι εκ των οπαδών του ορθού λόγου που δεν πιστεύουν, αλλά ούτε θέλουν να ακούγεται, το «ξένον και παράδοξον» μυστήριο του ερχομού του Υιού του Θεού στην γη ως ταπεινού ανθρώπου! Εγκαταλείψαμε πρώτοι εμείς τον «πλούτο» μας, ίσως γιατί αποτύχαμε στην προσπάθειά μας να ζήσουμε «βίον ἐντιμον κατά το Ευαγγέλιον», να ζήσουμε «χρόνια πολλά και ευτυχή, με καθαρά κι αγνή ψυχή...»! Βρώμισε η τηλεόραση, βρώμισε ο διαδικτυακός χώρος με κάθε λογής «σκουπίδια», βρώμισε όλος ο πλανήτης μας, βρώμισε ο περίγυρός μας από τις «τριγενείς» και «τρικατάληκτες» «απάτορες», «αμήτορες», «αγεανολόγητες», τεχνολογημένες και πολυειδώς και πολυτρόπως παραμορφωμένες και εξαρτώμενες «προσωπικότητές» μας. Βρώμισε η πολιτική μας δια νόμων παγκοσμίου επιβολής και υπερηφάνειας..., που κατασκευάζουν απάτριδες και ανόητους φιλοχρήματους, φιλοπόλεμους εξουσιαστές, υποκρινόμενους τους αντεξουσιαστές, και μ᾽αυτὰ βρωμίζεται νυχθημερόν η ψυχή κάθε ανθρώπου και ιδίως των νέων μας. Χάσαμε τον Ένα και Μοναδικό Αληθινό Θεό – και Άνθρωπο-, τον Ιησούν Χριστό, στην προσπάθειά μας να γινόμαστε υπερβολικά εξωστρεφείς. Έτσι η ζωή μας, οι εκφάνσεις της και οι γιορτές μας έγιναν «τυπικές», μονότονες, «απανδόκευτες», ανιαρές με μόνο χαρακτηριστικό τους την εξωστρέφεια, την κίνηση της αγοράς και του εμπορίου και την διάχυση η καλύτερα την διασκέδαση κατά κυριολεξία, τον διασκορπισμό της εσωτερικής προσοχής δηλαδή, η οποία όμως είναι τόσο

ουσιώδης στην βίωση της Χριστιανικής μας ζωής.

Δεν προσέξαμε, άλλωστε ποιός να μας το πει, πως αρχίζει στην Εκκλησία μας η προετοιμασία για τα Χριστούγεννα. Αρχίζει στις 21 Νοεμβρίου με την εορτή των Εισοδίων κατά την οποία και αρχίζομε να ψάλλουμε τις καταβασίες«Χριστός γεννάται». Η Θεοτόκος εισέρχεται τριών χρονών παιδούλα στον Ναόν του Θεού για τον οποίο το βιβλίο των Γ' Βασιλειών της Π. Διαθήκης γράφει: «Και εποίησε (ο Σολομών) τω οίκω θυρίδας παρακυπτομέναςκρυπτάς» (στ', 4), δηλαδή ανοίγματα στους τοίχους του Ναού σαν φωταγωγούς, φαρδείς εσωτερικώς και στενούς εξωτερικώς, όπου κατέληγαν σε τρύπες με αποτέλεσμα να έμπαινε λιγοστό φως, ώστε υπήρχε μέσα στον Ναό κάποιο ημίφως. Εκεί η Θεοτόκος εσωτερίκευε τις Γραφές, ζούσε την πτωχεία τω πνεύματι, που συνιστούσε η αφάνεια της, και προετοιμαζόταν για την υπέρτατη συγκατάθεση κατά την ημέρα του Ευαγγελισμού: «Ιδού η δούλη Κυρίου˙γένοιτόμοι κατά το ρήμα σου» (Λουκ. α', 38). Έτσι και ᾽μεις, σε αντίθεση με όσα θλιβερά και αντεκκλησιαστικά επιβάλλονται από αδαείς περί τα θεία, «ειδικούς» όμως σε όλα, οφείλουμε να εισερχόμαστε στον «ναό» της καρδιάς μας. Και επειδή εμείς, δυστυχώς, δεν το πράττουμε αυτό, ήλθε ο Κορωνοϊός να μας εξαναγκάσει, ώστε ν᾽ αποφεύγουμε ό,τι είναι περιέργεια, ό,τι είναι περισπασμός, ό,τι χαρακτηρίζεται από απληστία να δω, ν᾽ αγγίξω, να ακούσω, να γευθώ και κυρίως να ομιλώ (σε μια περίπτωση δύνασαι να ομιλείς, όταν διδάσκεις τα παιδιά σου τις αλήθειες της Πίστεώς μας, τα ιερά και τα όσια της Χριστιανικής παραδόσεώς μας και ζωής) για εξωτερικά πράγματα, τα οποία μπορεί και να φαίνονται «καλά», αλλά μας στερούν την εσωτερική παρουσία του Χριστού στην καρδία μας, εκεί που το Άγιον Πνεύμα Τον έχει εγγράψει.

Νοσταλγούμε έντονα αυτές τις ημέρες, Χριστιανοί μου, τα βιώματα των παιδικών μας χρόνων; Αναπολούμε Χριστούγεννα της πρώτης μας αθωότητος; Ας δοξάσουμε τον Χριστό για όλα, αφού «...και αι τρίχες της κεφαλής πάσαιηριθμημέναιεισί» (Ματθ. ι', 30). Ας τον δοξάσουμε και για τον Κορωνοϊό, που μας «έκλεισε μέσα» αλλ᾽ επέλεξε τον τρόπο μακράν Του ως νέοι «άσωτοι υιοί να έλθωμεν εις εαυτούς» και επιστρέφοντες να κοινωνήσουμε «τον αμνόν του Θεού τον αίροντα την αμαρτίαν του κόσμου» ως «αντίδοτον του μη αποθανείν», και εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήναιώνιον.

Ελάτε Χριστιανοί μου, ας μελετήσουμε τον Νόμο Του στον ναό της καρδίας μας, σ᾽αυτὴν την «ιερή έρημο»... Ας αναθεωρήσουμε τις θέσεις μας. Ας μετανοήσουμε και ας αποφασίσουμε ν᾽ αφεθούμε πλήρως στο άγιον θέλημά Του, ώστε καθοδηγούμενοι από το Φως Του να τύχουμε, της συναντήσεως μαζί Του μέσω της κατά Θεόν αγάπης και φιλανθρωπίας «με χαρά και με υγεία με την θείαν ευλογία»!

Χρόνια πολλά σωτήρια, υγιεινά, ευφρόσυνα και εν μετανοία!

Διάπυρος προς Χριστόν Τεχθέντα ευχέτης Σας

μετά στοργής και αγάπης πολλής
Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ
† Ο ΚΟΡΙΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ